

efter meget indgaaende Forhandlinger om dette Punkt undladt at foreskrive nogen som helst anden kirkelig Kvalifikation for Delagtigheden i den kirkelige Valgret end den at høre til Kirken. Der opstilles Lister over dem, som høre til Kirken, og mod disse Lister kan der gøres Indsigelser baade af vedkommende selv og af andre; derefter opgøres Listerne, og efter dem vælges der. I Kanton Genf, der er halvt katolsk og halvt reformert, har den protestantiske Kirke et Kirkeraad, Consistoire, som det kaldes, der bestaar af 6 gejstlige og 25 Lægmand, valgte af alle svejtsiske Protestanter, som ere politisk stemmeberettigede i Kanton Genf; om Tros- eller Levnedskrav er der aldeles ikke Tale.

Det er dette, jeg har villet tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at gaar man omkring i den øvrige Verden og ser, hvilke Betingelser der ere opstillede, finder man ikke lettelig den Bestemmelse, at et Forhold til Nydelsen af Nadverens Sakramente skulde være Betingelse for Valgret og Valgbarhed, og — jeg gentager det — jeg anser det for farligt, ikke saa meget for Menighedens Medlemmer som for Kirken, fordi det lægger en Fristelse for Sjælesørgeren, en Fristelse, som utvivlsomt vil blive bestaaet af de allerfleste, men lige saa sikker er jeg paa, at en eller anden falder for den til ubrødelig Skade for Kirken. Derfor vil jeg meget henstille denne Bestemmelse i § 4 c. om Valgrets og Valgbarheds Forhold til Nydelsen af Alterets Sakramente til nøjere Overvejelse i Udvalg og bede om, at vi maatte komme bort fra den.

Med Hensyn til S sammensætningen af Menighedsraadene, som jo er et Hovedpunkt, billiger jeg ganske det Forslag, der er gjort af den højtærede Minister, nemlig Bestemmelsen om, at Valgretten og Valgbarhed er udstrakt til det fyldte 25de Aar og tilkommer saavel Kvinder som Mænd; jeg tror, dette vil være i høj Grad til Gavn for Kirkens Liv. Den Gang vi havde, hvad jeg maaske tør kalde Begyndelsen til første Behandling af dette Lovforslag her i Salen, nemlig da vi i Fjor behandlede det Lovforslag, som blev indbragt af den højtærede nuværende Minister som Medlem af Tinget, blev der fremsat en Bemærkning af det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Moestrup), som jeg ganske kan tiltræde. Det var en Tvivl om Nødvendigheden af, at en Person, for at blive Vælger, skal melde sig selv med Opgivelse af bestemte personlige Kvalifikationer. Jeg har nogen Betænkelighed ved

Forslagets Bestemmelser her. Jeg vil med det ærede Medlem meget ønske, at vi kunde komme bort derfra. I andre kristelige, protestantiske Lande har man heller ikke været bange for ligefrem at opsætte Valglistes, saa at baade de, som ere opførte derpaa, og de, som ere udslettede deraf, kunne gøre Indsigelser. Skulle vi have disse Erklæringer, saa er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at det dog i alle Tilfælde kun maa være til det første Valg, og at der senere maatte blive tilvejebragt en Stamme, en Liste, som man derefter ved at fremlægge og rette kunde benytte uden ny Anmeldelser.

Det næste Hovedpunkt, jeg vil tillade mig at omtale, er Bestemmelsen om den Maade, hvorpaa Menighedsraadet skal opstille sine Kandidater. Det er fortræffeligt, at Lovforslaget foreskriver, at Forholdstalsvalgmaaden skal anvendes ved Valget af Menighedsraadens Medlemmer. Der er denne Valgmaade fuldstændig paa sin Plads. Naar vi derimod komme til Spørgsmaalet om, hvem Menighedsraadene opstille, er efter mit Syn Forholdstalsvalgmaaden ikke paa sin Plads der; heller ikke i den Form, hvori den er bragt til Anvendelse i Forslaget. Det forekommer mig, at, naar Menigheden skal have Valgrettens Gode — selv om denne nu ikke er en saadan Valgret som den, der tidligere har været paa Tale her i Rigsdagen, men en Valgret gennem Repræsentation — saa er det, den skal opnaa, netop det, at den faar den Præst til at forkynde Ordet i Menigheden, som tilhører den aandelige Retning, som Menigheden eller i alt Fald dens Flertal tilhører. De, der i Menigheden ikke faa den Præst, der forkynder Ordet saaledes, som de ønske, ville naturligvis altid føle sig trykkede; det kan ikke være anderledes. Men ere de Mindretal, ville de ikke føle det som noget umenneskeligt eller ukristeligt. Er det derimod omvendt Menighedens Flertal, der ikke er i Stand til at faa den Mand, de ønske, til at forkynde Ordet, ville de føle det som en Underkuelse; og det skulde man undgaa. Som her foreslaaet vil man grumme let i Menigheden faa en Præst, der har den modsatte Anskuelse af den, som Menighedens store Flertal har. Lad os tage et Eksempel. Menighedsraadet bestaar af seks Medlemmer, valgte i Forhold til de bestaaende Retninger i Menigheden. Lad os sige, at de $\frac{2}{3}$ i Menigheden ere af en Retning og den ene Tredjedel er delt i to Sjettedele af andre Retninger; efter den her foreslaaede Valgmaade ville de $\frac{2}{3}$ faa